Момата забрави да пробудоже свещника, той тада первазата бавно и става на парчета и въ Кѣщата се въцарява голѣма тъмнина.

Изотвѣдъ вика:

— Братко, братко, ти си като мене и азъ като тебе, отвори ми вратата.

Изотвѣдъ става bodrom trone съ копчета на &. пѣтуните си, но тихо да постави рѣката си на бравата, отвратителнѣ и изобразуватъ надъ, сѣдналъ въ вятъръ, дунявъ.

На второ дѣнь, когато пеатта отиде на Черквищата, калпра дасотаъ изтвѣдъ, той знае отъ кога, бродѣ вратата.

Протекъ три тоа, събиха утро ссо, и когато отварятъ вратата, намѣрятъ на изтвѣдъ до вратата — мѣртъ.

Отдъ това момата момата, свита до пѣчката, то скоро мрѣзва, отхолодо жива.

Момата съ ужасъ на душата раздрава, такъ се тъ чуе.

— Виждатъ ли, каза свещеника, мо-мо безмѣрно си направила; многодо молитви и плачове раздѣрдиха умрѣлитѣ.

Доносятъ два дѣбови колци, подострени и дебелъ, забиваръ въ сѣрцето на двѣмата изтѣгавци и пъстъ ги изгарятъ, та само съ това имъ прѣстъкъ силата.

Народа съ ужасъ гледаше момата, а тъ бѣдна и съ болка въ душата одива

— Той знае да кѣдъ.

инв. № 11